

BŪT DIEVAM PATĪKAMAM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk. 15:11–32, Cef. 3:17, Ef. 5:25–28, Jes. 43:4, Rm. 8:1, Rm. 5:8, Mk. 9:17–29.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Tas Kungs, tavš Dievs, ir pie tevis, tavš spēcīgais glābējs; Viņš priecāsies par tevi, būs pret tevi miļš, tev piedos un skaļi izpaužis Savu prieku par tevi” (Cef. 3:17).

Iedomājieties šādu scenāriju: piecus gadus vecs bērns atnāk pie tēva ar slikti iesaiņotu dāvanu Tēva dienā. Satraukti viņš pasniedz dāvanu tēvam.

Iedomājieties, ka tēvs saka: “Dēls, man nerūp tava dāvana. Galu galā, jūs nevarat man dot neko, kas mani iepriecinātu. Visu, ko jūs man varējāt dot, es varēju iegūt pats, un viss, ko jūs man dodat, tika nopirkts par manu naudu vai izgatavots no materiāliem, par kuriem es samaksāju. Tātad paturiet savu dāvanu. Man to nevajag un negribu. Bet es tevi mīlu jebkurā gadījumā.”

Ak!

Ko jūs padomātu par šādu tēva reakciju? Prātā nāk tādi vārdi kā “bez sirds”, “auksts” un “nejūtīgs”. Vai tas ir veids, kā Dievs mums atbild? Vai mēs tiešām varam būt Dievam patīkami? Lai cik grūti to iedomāties, pat mēs kā kritušas būtnes, grēka sabojātas un ar noslieci uz ļaunumu, – jā, mēs varam būt patīkami Dievam! Citiem vārdiem sakot, Dievs neskatās uz mums vai uz dāvanām, ko mēs Viņam nesam, ar bezsirdīga tēva attieksmi. Gluži pretēji, mēs varam patikt Dievam, bet vienīgi ar Kristus palīdzību.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. janvārī.

Vērtīgāks, nekā varat iedomāties

Kā mēs redzējam iepriekšējā nodarbībā, nav neviena – pat vislielākā grēcinieka vai ļaundara –, kuru Dievs nemīlētu. Un, tā kā Dievs cilvēkus vērtē augstāk, nekā mēs spējam iedomāties, grēks Viņu neapmierina, jo Viņš mūs mīl un zina, ko grēks mums nodara.

Izlasī Lk. 15:11–32. Ko līdzība par pazudušo dēlu atklāj par Dieva līdzjūtību un mīlestību? Kādu brīdinājumu tas sniedz tiem, kuri, tāpat kā otrs dēls, palika mājās?

Šajā Jēzus līdzībā saimnieka dēls agri palūdza mantojumu, faktiski noraidīdams savu tēvu un tēva ģimeni. Pēc tam pazudušais dēls turpināja izšķērdēt savu mantojumu un nonāca nabadzībā un badā, apskaužot cūkas, kas ēda no siles. Saprotot, ka kalpiem viņa tēva mājās ir vairāk nekā pietiekami daudz pārtikas, viņš nolemj atgriezties mājās, cerot kļūt par kalpu.

Sekojošais ir spēcīgs. Daži tēvi atgrūstu šādu dēlu pēc viņa atgriešanās. “Tu paņēmi savu mantojumu un aizgāji no manis. Šis vairs nav tavas mājas.” Tā būtu loģiska, pat saprotama attieksme, vai ne? Dažu vecāku acīs šāds dēls būtu aizgājis par tālu, lai viņu pieņemtu atpakaļ mājās, it īpaši kā dēlu.

Bet līdzībā tēvs (kas aino pašu Dievu) nereaģē nevienā no šiem veidiem. “Bet, viņam vēl tālu esot, viņa tēvs to ieraudzīja un tam kļuva viņa žēl, un viņš skrēja tam pretī, krita tam ap kaklu un to skūpstīja” (Lk. 15:20). Lai gan tajos laikos uzskatīja par necienīgu, ja mājās saimnieks izskrien kādu satikt, tēvs savā lielajā līdzjūtībā izskrēja dēlu sagaidīt un, kas vēl pārsteidzošāk, pieņēma viņu savā mājā, pat sarīkojot svinības viņa dēļ, ar to apliecinot Dieva lielo līdzjūtību pret katru maldīgo cilvēku un izrādot prieku, ko Viņš izjūt pat par vienu cilvēku, kas atgriežas mājās. Kāds Dieva ainojums!

Interesanta ir otrā dēla reakcija. Kāpēc tā bija tik cilvēciska, kas vismaz daļēji balstījās uz godīgumu un arī ir tik saprotama? Tomēr ko šī stāsta daļa mums māca par to, ka cilvēciskā taisnīguma koncepcija neaptver evaņģēlija vai Dieva mīlestības dziļumu?

Priecāties ar lielu prieku

Lai cik grūti mums to būtu iedomāties, Dievs katru cilvēku uzskata par neizmērojamu vērtību, tāpēc Viņš priecājas pat par vienas dvēseles glābšanu.

Izlasi Cef. 3:17. Kā šis pants izgaismo līdzību par pazudušo dēlu? _____

Cef. 3:17 nepārprotami parāda Dieva prieku par Viņa atpestītajiem ļaudīm. Šajā vienā pantā, kas apraksta Dieva prieku par Viņa atpestītajiem ļaudīm, ir ietverts gandrīz katrs prieka un sajūsmas vārds ebreju valodā. Tas ir gandrīz tā, it kā neviens no vārdiem pats par sevi nebūtu pietiekams, lai aprakstītu Dieva prieku šajā dienā.

Pievērsiet uzmanību arī tam, kur saskaņā ar šo pantu atrodas Dievs — Savas tautas “vidū”. Izlīgšana, kas rodas no mīlestības attiecībām, nāk ar tūlītēju Dieva klātbūtni. Tāpat kā līdzībā tēvs skrien, ieraugot dēlu no tālienes, arī šeit Dievs ir Savas tautas vidū.

Jes. 62:4 līdzīgi salīdzinājumi ir ietverti laulības analogijā. Saskaņā ar Jes. 62:4 (NKJV) Dieva ļaudis “sauks Hefziba”, kas nozīmē “pie kā Man labs prāts”, un zeme tiks saukta par “Beulah”, kas nozīmē “salaulātā”. Kāpēc? Jo tekstā teikts: “Tam Kungam būs labs prāts pie tevis, un tava zeme būs it kā salaulāta ar Viņu.” Dieva prieks sasniegs kulmināciju atjaunošanas dienā, kad Viņš uzņems Savu tautu un priecāsies par mums, tāpat kā tēvs priecājās par savu pazudušo dēlu.

Izlasi Ef. 5:25–28. Ko teksts atklāj par to, kāda veida mīlestību mēs esam aicināti parādīt? _____

Šī rakstvieta mudina vīrus mīlēt savu sievu, “kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi, pats nododamies viņas labā”, un mīlēt sievu „kā savu miesu” (Ef. 5:25, 28). Šie teksti ne tikai izceļ vīra nesavtīgo un uzpurīgo mīlestību pret savu sievu, bet arī parāda, ka arī Kristus mīl Savu tautu (draudzi) kā daļu no Sevis.

Būt patīkamiem Dievam?

Kā tas var būt, ka Visuma Dievs priecājas par vienkāršiem cilvēkiem, īslaicīgiem protoplazmas plankumiem uz vienas mazas planētas, iespējams, bezgalīgā Visumā? Kā gan tas varētu būt iespējams, ka cilvēki varētu būt tik svarīgi Augstākajai Būtnei, kura ir visvarena un kurai nekas nav nepieciešams? Šos jautājumus var sadalīt divos aspektos. Pirmkārt, kā gan pats Dievs var priecāties? Otrkārt, kā cilvēki var sagādāt Viņam prieku, īpaši ņemot vērā mūsu grēcīgumu? Pirmais šo jautājumu aspekts ir šodienas, bet otrais – rītdienas tēma.

Izlasi Jes. 43:4; Ps. 149:4 un Sal. pam. 15:8, 9. Ko šie panti mums stāsta par to, kā Dievs priecājas par Saviem ļaudīm? _____

Kā mēs vakar daļēji redzējām, Dievs var būt apmierināts ar cilvēkiem, jo Dievs mīl cilvēkus tā, lai ņemtu vērā viņu intereses, kā to darītu jebkurš, kurš mīl citus un rūpējas par tiem.

Un otrādi – Viņa ļaudis apbēdina Dievu, ja dara ļaunu. Patiešām, Sal. pam. 15:8, 9 māca – lai gan ļauno “upuris” un “ceļš” ir “riebums Tam Kungam”, “taisnā lūgšana ir Viņa prieks” un “Viņš mīl [tos], kas seko taisnībai” (NKJV). Šis Bībeles teksts ne tikai parāda, ka Dievam nepatīk ļaunums, bet arī to, ka Viņš priecājas par labestību. Tas arī noliek dievišķo prieku un mīlestību tieši paralēli, parādot dziļo saikni starp Dieva mīlestību un Viņa prieku, kas redzama visā Bībelē.

Saskaņā ar Ps. 146:8 “Tas Kungs mīl taisnos”. 2. Kor. 9:7 piebilst: “Priecīgu devēju Dievs mīl.” Vispirms ievērojiet, kas šajos tekstos nav pateikts. Šeit nav pateikts, ka Dievs mīl tikai taisnos vai ka Dievs mīl tikai priecīgos devējus. Dievs mīl visus. Tomēr, lai šie teksti nodotu kaut kādu vēstījumu, tie acīmredzot nozīmē, ka Dievs kaut kādā īpašā veidā mīl “taisnos” un “priecīgos devējus”. Tas, ko esam redzējuši Sal. pam. 15:8, 9, sniedz atbildi: Dievs mīl šādus cilvēkus tādā nozīmē, ka ir apmierināts ar viņiem.

Padomājiet par to, cik cieši ir saistītas Debesis un zeme, lai Dievs, Visuma Radītājs, varētu būt tik cieši saistīts ar mums, pat emocionāli. Kādu cerību tev dod šī apbrīnojamā doma, it īpaši grūtā brīdī? _____

Dzīvie akmeņi

Kā tas nākas, ka mēs, kritušas, grēcīgas būtnes, varam būt patīkami svētajam Dievam?

Izlasi Rm. 8:1 un 5:8. Ko šie panti māca par mūsu stāvokli Dieva priekšā? _____

Dievs dāvā cilvēkiem žēlastību pirms jebkādas cilvēka atbildes reakcijas. Pirms mēs jebko sakām vai darām, Dievs noliecas pie mums un dod mums iespēju pieņemt vai noraidīt Viņa mīlestību. Kā teikts Rm. 5:8: “Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki” (salīdziniet ar Jer. 31:3). Un ticībā, pateicoties mūsu Pestītāja darbam, mēs varam tikt samierināti ar Dievu un pat būt Viņa acīs patīkami.

Izlasi 1. Pēt. 2:4–6 un salīdzini to ar Ebr. 11:6. Ko tas mums stāsta par to, kā mēs varam būt Dievam patīkami? _____

Bez Dieva iejaukšanās kritušie cilvēki nav spējīgi pienest Dievam neko vērtīgu. Tomēr Dievs Savā žēlastībā ir atradis risinājumu, pateicoties Kristus darbam. Konkrēti, “caur Jēzu Kristu” mēs varam “nest Dievam patīkamus garīgus upurus” (1. Pēt. 2:5, NKJV). Lai gan “bez ticības nav iespējams Viņam patikt” (Ebr. 11:6, NKJV), ar Kristus starpnieka darbu Dievs “darīs” ticīgos “ikkatrā labā darbā .. spējīgus piepildīt Viņa gribu, jūsos to padarot, kas Viņam labi patīk caur Jēzu Kristu, Viņam lai ir gods mūžu mūžos. Āmen” (Ebr. 13:21). Tie, kas atsaucas Dievam ticībā, tiek uzskatīti par taisniem Viņa acīs, pateicoties Kristum, kura taisnība vien ir pieņemama. Un tie, kas atsaucas uz Dieva mīlestības pilnajiem piedāvājumiem, pateicoties Kristus starpniecībai, tiek uzskatīti par cienīgiem (Lk. 20:35), un Viņš pārvērš tos Savā līdzībā (1. Kor. 15:51–57, 1. Jņ. 3:2). Dieva pestīšanas darbs ir ne tikai mūsu labā, bet notiek arī mūsos pašos.

Kāpēc doma par to, ka Kristus ir starpnieks jūsu labā Debesīs, ir tik iepriecinoša? _____

Cienīgs mērķis

Žēlsirdības un starpniecības gaisotnē Dievs izbauda pat vismazāko pozitīvo atsaukšanos Viņa mīlestībai. Pateicoties tam, kurš vienīgais ir mīlestības cienīgs un pats ir pilnīgi taisns, katrs no mums var tikt uzskatīts par taisnu un pieskaitīts pie Dieva mīļotajiem, kas dzīvos kopā ar Viņu pilnīgā mīlestībā visā mūžībā. Tā ir lielā pestīšanas cerība, kas ietver Kristus darbu mūsu labā Debesīs.

Bet jūs varētu aizdomāties: vai tas tiešām ietver arī mani? Ko darīt, ja sev neliekos pietiekami labs? Ko darīt, ja es baidos, ka man nav pietiekami daudz ticības?

Izlasī Mk. 9:17–29. Kā Dievs atbild cilvēkam šajā stāstā? Cik daudz ticības ir pietiekami? _____

Mācekļi nevarēja izdzīt dēmonu; visas cerības šķita zaudētas. Bet Jēzus nāca un sacīja tēvam: “Kaut tu varētu ticēt! Tas visu spēj, kas tic” (Mk. 9:23). Un tēvs ar asarām atbildēja: “Kungs, es ticu, palīdzi manai neticībai!” (Mk. 9:24, NKJV).

Ievērojiet, Jēzus neteica vīrietim: “Atgriezies pie manis, kad tev būs vairāk ticības.” Tā vietā pietika ar viņa saucienu: “Palīdzi manai neticībai!”

Bez ticības nav iespējams Dievam patikt (Ebr. 11:6), un tomēr Jēzus pieņēma pat vismazāko ticību, un ticībā (ar Kristus starpniecību) mēs varam būt Viņam patīkami. Caur ticību un pateicoties Kristus darbam mūsu labā, mēs varam atbildēt Dievam patīkamā veidā, līdzīgi kā cilvēka tēvs priecājas, ja bērns viņam atnes dāvanu, kas citādi nav vērtīga.

Tādējādi mums ir jāseko Pāvila padomam, darot par savu mērķi kļūt “patīkamiem” Dievam (2. Kor. 5:9, 10, NKJV; salīdziniet ar Kol. 1:10, 1. Tes. 4:1, Ebr. 11:5). Un mums jālūdz Dievs pārveidot mūsu intereses, iekļaujot to cilvēku, kurus mēs mīlam, vajadzības un paplašināt mūsu mīlestību, lai tā aizsniegtu citus. “Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā. Savā darbā neesiet kūtri, esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot Tam Kungam, priecīgi cerībā, pacietīgi bēdās, neatlaidīgi savās lūgšanās. Palīdziet svētajiem viņu vajadzībās, centieties parādīt viesmīlību” (Rm. 12:10–13).

Ja Dievs mūs pieņem caur Kristu, cik daudz vairāk mums vajadzētu pieņemt citus? Kādu gaismu attiecībā uz šo domu sniedz pavēle mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu (3. Moz. 19:18, Mt. 22:39) un zelta likums – izturēties pret cilvēkiem tā, kā jūs vēlaties, lai izturas pret jums? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Jūsu sirdis lai neizbīstas” (662.–680. lpp.).

“Kungs jūtas vilies un ir apbēdināts, ja Viņa ļaudis sevi vērtē zemu. Dievs vēlas, lai Viņa izraudzītais mantojums sevi vērtētu pēc tās atpirkšanas maksas, kas par tiem atdota. Dievs pēc tiem ilgojas, jo citādi Viņš nebūtu sūtījis Savu Dēlu tik šausmīgās ciešanās, lai tos atpirktu. Viņš ar tiem grib sadarboties, un Kungam patīk, ja pie Viņa griežas ar visaugstākajām prasībām, lai pagodinātu Dieva vārdu. Tie tiešām drīkst sagaidīt lielas lietas, ja vien ir ticība Viņa apsolījumiem. Bet lūgt Kristus vārdā nozīmē daudz. Tas nozīmē, ka mums jāpieņem Viņa raksturs, jāparāda Viņa gars un jādara Viņa darbi. Pestītāja apsolījums dots ar nosacījumu. ‘Ja jūs Mani mīlat,’ Viņš saka, ‘turiet Manus baušļus.’ Viņš cilvēkus neglābj grēkā, bet no grēka, un tie, kas Viņu mīl, savu mīlestību apliecinās ar paklausību.

Patiesa paklausība ir sirds paklausība. Kristus pārveidoja savu mācekļu sirdis. Ja arī mēs ļausim Kungam to darīt, Viņš mūsu domas un mērķus pavērsīs savā virzienā un mūsu sirdis un prātus pakļaus Savai gribai. Tas, ko mēs darīsim, paklausīdami Jēzum, jau būs kļuvis par mūsu pašu vēlēšanos. Šķīstas un svētotas gribas lielākais prieks ir darīt Viņa prātu. Kad mēs iepazīsim Dievu – un šāda iespēja mums ir dota –, tad mūsu dzīve kļūs par pastāvīgas paklausības dzīvi. Novērtējot Kristus svēto raksturu un uzturot attiecības ar Dievu, mēs ienīdīsim grēku.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 668. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko varētu nozīmēt „nesavtīgi saņemt”? Kādas, jūsuprāt, būs došanas un saņemšanas attiecības Debesīs un uz Jaunās Zemes?

2. Nākot no attālas kosmosa daļas – iespējams, tālākas, nekā var sasniegt Džeimsa Veba kosmiskā teleskopa jaudīgās lēcas –, Debesu sūtņi pravieti Daniēlu dēvēja par “mīļoto, iekārojamo, dārgo” (“šamudotu”). Un tā viņi darīja trīs reizes. Dan. 9:23 Gabriēls saka: “Jo tu esi ļoti mīlēts” (“ki šamudot attah”, Dan. 10:11). Debesu būtne (iespējams, atkal tas pats Gabriēls) sauc viņu par “iš šamudot”, “cilvēku, kas ļoti mīļots” – šī frāze Daniēlam tika atkārtota arī vēlāk (Dan. 10:19). Padomājiet par to, ko tas atklāj par Dievu un cik tuvs Viņš ir mums. Kādu cerību jūs varat smelties no šīs pārsteidzošās patiesības?

3. Kā Ebrejiem 11. nodaļā aplūkoti ticības varoņi ir saistīti ar šīs nedēļas nodarbības saturu? Konkrētāk – ko šādi piemēri atklāj par to, kā cilvēks var būt “patīkams Dievam” ticībā? Ko jūs varat mācīties un kā varat izmantot savā ikdienas dzīvē šādus ticības un uzticības paraugus?